

TOTO

JE NINDŽA MAČKA

**A LEGENDA O DIVEJ
MAČKE**

DERMOT O'LEARY

ILUSTROVAL NICK EAST

TOTO

JE NINDŽA MAČKA
A LEGENDA O DIVEJ MAČKE

Táto knižka patrí:

VŠETKY NINDŽA MAČKY

TOTO JE NINDŽA MAČKA

A OBRÍ KOBŘÍ ÚTEK

TOTO JE NINDŽA MAČKA

A ZÁCHRANA SVETOVÉHO SYRA

TOTO JE NINDŽA MAČKA

A KATASTROFA NA MAČKANICI

TOTO JE NINDŽA MAČKA

KRÁDEŽ KORUNOVACNÝCH KLENOTOV

TOTO JE NINDŽA MAČKA

LEGENDA O DIVEJ MAČKE

TOTO

***JE NINDŽA MAČKA
A LEGENDA O DIVEJ MAČKE***

DERMOT O'LEARY

ILUSTROVAL NICK EAST

slovart

*Prvý raz vyšlo vo Veľkej Británii v roku 2021
vo vydavateľstve Hodder and Stoughton*

Text copyright © Dermot O'Leary, 2021

Illustrations copyright © Nick East, 2021

Inside back cover photograph by Ray Burmiston

*The moral rights of the author and illustrator have been asserted.
All characters and events in this publication, other than those clearly
in the public domain, are fictitious and any resemblance to*

Translation © Alexandra Škorupová 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2022

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat
ani šíriť v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, či už
elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok,
respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného
systému bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Z anglického originálu Dermot O'Leary: TOTO THE NINJA CAT
AND THE LEGEND OF THE WILDCAT, ktorý prvý raz vyšiel*

vo vydavateľstve Hodder Children's Books,

An imprint of Hachette Children's Group, v Londýne v roku 2021,

preložila Alexandra Škorupová.

Ilustrácie Nick East

Zodpovedná redaktorka Katarína Škorupová

Editorka Dáša Jajcayová

Sadzba LAYOUT, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s.r.o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-556-5632-8

www.slovart.sk

KASPEROVI
VĎAKA TI ZA SMIECHOTY, ÚSMEVY
A INŠPIRÁCIU. AJ ZA TO, ŽE SI MOJÍM
PUBLIKOM, HOCI AJ NEDOBROVOĽNE,
KEĎŽE UTIEČŤ EŠTE NEVIEŠ.

PACKA A TOTO ŤA ZDVORILO ŽIADAJÚ,
ČI BY SI NEMOHOL BYŤ MENEJ NÁTLAKOVÝ
A STÁLE ICH NECHYTAŤ.

X

PROLÓG

Čudesná dvojica starých priateľov sa vynorila z kríkov na kraji pláže a vybrala sa k vode, na ktorej ešte stále sedela hustá hmla. Chystali sa pozbierať svoju korisť.

Boli to dvaja pytliaci – potkan a hranostaj. Už niekoľko hodín sa skrývali v húštinách pred ostrážitým zrakom hájnika a jeho desivého krvilačného loveckého psa. Ten pes, Herbert, a hájnik, Robert, nemali veľmi desivé mená, ich

povešť však desivá bola. Naháňali totiž všetkých narušiteľov na svojich pozemkoch. Takže sa každé jedno zviera, čo si vyšlo za chladného jarného úsvitu von na prechádzku, muselo mať na pozore. Inak by riskovalo, že skončí v zuboch psa roztrhané na kúsky.

Priatelia si pomaly ponaťahoval vysilené končatiny. Premrzli a túžili už po teple svojich domácich kozubov. Títo starí kamaráti pytličili, kam im len pamäť siahala. Ani jednému z nich sa však nepáčilo, že sa tento výraz používa tak negatívne. Či už sa to týkalo ich, alebo iných zvierat, bola to rovnako ich zem ako zem ktoréhokoľvek človeka. Na brehoch tohto jazera lovili vzácne lososy a pstruhy už ich otcovia, matky i starí rodičia. Herbert a Robert im v tom zabránia naozaj len ťažko.

Menší z nich, ***ARČI VRTKÝ***, bol štíhly svižný hranostaj s hnedou srstou a so žiarivým bielym bruškom. V škótskej divočine sa preslávil bystrým umom

a schopnosťou vykrútiť sa aj
z najmenších puklín a dier v zemi.
Z úkrytu vyrazil ako prvý. Drobnými
nohami rýchlo preťapkal po pláži až
k brehu, kde sa začal hrabať v piesku
a hľadať lano priviazané k železnému kolu.
Striasol z lana piesok a najrýchlejšie,
ako vedel, vyťahoval z chladnej
vody sieť.

„Kam sa tak ponáhľaš, Arči?“ uškŕňal
sa naňho jeho priateľ **SENDY FRENDY**,
nenútene kráčajúc k brehu. Vznešený
potkan v priliehavom saku a baretke
pôsoobil ako typický škótsky džentlmen.
Väčšina divých zvierat v Škótsku ho
zbožňovala a vyhlasovala za **KRÁĽA**
PYTĽIAKOV.

„Tak po prvé: mrznem a som hladný. Celkom rád by som sa vrátil do svojho vyhriateho domčeka na farme. A ak tie ryby nevytiahneme a nedoručíme ich našim zákazníkom do ôsmej, rozpúta sa peklo. Tak mi urob láskavosť a pomôž mi. Nie reči, ale činy robia pytlíka!“

„Dobre, dobre, veď sa toľko nejež. Už idem,“ odvetil potkan rozjarene.

Slušný úlovok – množstvo pstruhov a rakov – znamenal, že pytlíakov čaká zaslúžený odpočinok.

„Naložíme to na vozík a doručíme na tri rôzne miesta. Vreca rakov pre každého z nás. Ani sa nenazdáme, a budeme pekne doma v teple,“ povedal Sendy a utrel si čelo vreckovkou. „Zvláštne, že sa na vode ešte

stále drží tá hmla. O tomto čase by mala byť dávno preč,“ hodil Sendy očkom na priateľa.

V očiach malého hranostaja však videl len des. Okamžite vedel, čo to znamená.

Z neďalekého kríka sa vynáral **OBROVSKÝ PES** aj s majiteľom. Pytliaci zjavne neboli jediní, čo sa schovávali a sledovali okolie. Porazili ich vo vlastnej hre a teraz za to zaplatia.

„Toto je naposledy, čo ste ma vy dvaja dostali,“ zavrčal Herbert a cez obrovské tesáky ostré ako britva mu tiekli sliny. Robert zas na nich hľadel so zlovestným úškrnom.

„Mrzí ma to, Arči,“ zalapal Sendy po dychu. „Tentoraz sa asi domov nedostaneme.“

Hmla už bola taká hustá, že si nevidel ani na koniec ňufáka. To však bolo teraz úplne jedno. Z takej blízkosti nebolo úniku. Na okamih sa Sendymu zazdalo, že v diaľke začul mačacie **ZAVÝJANIE.**

Pravdepodobne iba nejaká stará mačka na ceste domov, povedal si. Zavrel oči a čakal na svoj koniec... a čakal... a... čakal. Nič.

Nazbieral odvahu a pootvoril jedno oko. To, čo zbadal, ho tak šokovalo, že ho hneď aj zavrel. Robert utekal preč a zvieral si ruku, zatiaľ čo sa skuvíňajúci Herbert v bolestiach váľal po zemi, tvár mal celú doškriabanú.

Sendy sa zmätene obrátil k svojmu priateľovi:

„No, tak ja som v šoku. Netušil som, čo sa v tebe skrýva.“ Priateľ však len mlčky zísal na skalú za potkanom. Sendy sa otočil a zdvihol zrak na miesto, kde sa hmla rozostupovala a odkrývala **OBROVSKÚ MAJESTÁTNU MAČKU** stojacu na zadných nohách.

Nieкто
neskúsený
by povedal,
že je to len
prerastená
domáca mačka,
no Sendy
s Arčim presne
vedeli, kto to
je, a neverili
vlastným
očiam.

Mačka tam chvíľu nehybne stála
a skúmavo si prezerala dvojicu. Potom
sa pousmiala, kývla Sendymu s Arčim
a jedným skokom zmizla. Vyparila sa aj
s hmlou nad jazerom.

Herbert vyskočil na laby a skučiac utekal za pánom, zatiaľ čo Sendy pomáhal svojmu priateľovi vstať.

„Kto by to len povedal,“ čudoval sa Arči v úžase. „Po toľkých rokoch.“

Sendy bez slova prikývol. Aj on bol ohromený, ale po rozume mu behalo čosi iné... Musí to oznámiť priateľom v Londýne:

LEGENDÁRNA DIVÁ MAČKA JA SPÄŤ!

PRVÁ KAPITOLA

„Jasné, že to dokážem. Je to hračka!

A najmä pre ***NÁMESTNÍKA PRAVÉHO
NINDŽU!***“

V mliečnom bare sa všetci nahlas rehotali a povzbudzovali. Nindža mačka Toto sedela za stolom a držala si hlavu v labkách. Zadržovala smiech a modlila sa, aby jej drahý priateľ a dvaja bratia neurobili nejakú hlúposť.

Mačky oslavovali a mali na to dobrý dôvod. Len nedávno prekazili zlému kráľovi Roderikovi Čisto Čistotnému podlý plán ukradnúť zvieracie korunovačné klenoty, hodiť to na šéfa Toto Larryho, zhromaždiť armádu potkanov a v podstate zničiť život na zemi (veru, *zvláštny* plán). A odviedli

takú skvelú robotu, že Larry udelil bratom Toto, Blyskotovi a Packovi, aj ich priateľovi Mačkofúzovi (najoblúbenejšiemu mačkopotkanovi v Londýne) titul *námestníka nindžov*. Hoci to bola obrovská pocta, Larryho **VEĽMI MRŽELO**, keď musel zdôrazniť: „Ani náhodou to **NEZNAMENÁ**, že ste skutoční nindžovia.“

Po prvé, nikto z nich by nemal trpezlivosť na to, aby absolvoval výcvik, ktorý trvá celú večnosť. Po druhé, hoci boli všetci odvážni (a už len za to bola Toto na všetkých troch hrdá), nikto z nich nemal veľké bojové nadanie. Blyskot nebol zlý, ale ako sám priznal, tréning mu uberá z „času, kedy si chce užiť dobré jedlo“. Packa bol zase oduševnený, ale príliš malý na boj s niekým

naozaj silným. Mačkofúz ako mladý šermoval a naučil sa od Toto pár chmatov, no ochotne priznal, že „väčšinou je fakt bez šance“.

Námestník nindža mačiek nosil odznak svojej hodnosti a dostával prídel dvadsaťpäť litrov jersejského mlieka a päť košov syra ročne... a takým niečím jeden predsa nepohrdne. Takže sa to po slávnostnej ceremónii priateľa rozhodli osláviť v **LEGENDÁRNOM MLIEČNOM BARE KYSLÁ BREČKA** pod mostom Blackfriars Bridge na brehu rieky Temža.

Naposledy, keď sa tam mačky ocitli, malo to úplne inú atmosféru. Bar sa len tak hemžil hrdlo rezmi a pašerákmi, čo ich nútili skočiť zo slávnej lávky do studených

vôd rieky pod nimi. Našťastie ich Toto dostala za mreže. A hoci tu boli aj tak samí drsníaci (zväčša námornícke psy, potkany a mačky), dať si tu drink bolo odrazu oveľa bezpečnejšie. Takže Mačkofúz, Blyskot a Packa sa s takou chuťou pustili do svojho prídela mlieka, až sa im začalo zdať celkom lákavé vyštverať sa na lávku nad riekou... čo nás privádza späť k tomu, prečo mala Toto hlavu v labkách...

„To je brnkačka! Stavím sa s hocikým z vás, milé dámy a páni, že ja, Mačkofúz, Alexander von Kanal Tridsiatytretí a tuto moji dvaja kolegovia námestníci skočíme z lávky, **UROBÍME VO VZDUCHU SALTO** a hladko pristaneme na tej krásnej lodi, čo kotví pod nami. A pritom